

WINTER CRASH

WINTER CRASH

BOOK 1 IN DE DEAN INVESTIGATIONS PI MYSTERY SERIE

K.W. BENNETT

*Winter Crash is een fictief werk.
Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn het product
van de fantasie van de auteur of zijn fictief gebruikt.
Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen, plaatsen, of
personen, levend of dood, is geheel toevallig.*

*Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd,
opgeslagen of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige
wijze (etc) zonder voorafgaande toestemming van de auteur*

*Dankwoord.
Mijn dank gaat uit naar I. H. en G. de G.
- mijn eerste twee lezers-
voor hun waardevolle feedback en aanmoediging!*

© K.W. Bennett 2022
kwbennett.com

ISBN-13: 9789464485103

Omslag ontwerp: K.W. Bennett
Omslag foto: Pexels / Erik McLean

Voor mijn ouders

1

Caitlyn stond te wachten buiten het politiekantoor, haar schouders hingen, en haar humeur paste perfect bij de grimmige grijze lucht. Ze rilde door de ijzige wind die dwars door alle warme laagjes kleding sneed, en probeerde zich zo dicht mogelijk tegen de zijkant van het gebouw te drukken om een beetje beschutter te staan. Ze schrok van een luid getoeter, en zag haar moeders auto, midden op de weg, met de motor draaiend en het raampje een klein stukje open. “Joehoe, ik ben er!”

Caitlyn liet zich op de passagiersstoel zakken.

“Ze sluiten de zaak.”

“Ze wat? Was dat waarom het zo lang duurde? Bedoel je dat ze hem gepakt hebben?”

“Nee.” Caitlyn sloeg de autodeur hard dicht. “Ik bedoel dat ze er klaar mee zijn. Ik had dit ook niet verwacht, maar ze sluiten de zaak. Ze hebben niet genoeg bewijs, of aanknopingspunten, of iets in die richting.” Ze probeerde haar tranen binnen te houden. “De agent zei dat ze de zaak kunnen heropenen als er nieuwe informatie komt. Maar voorlopig is dit het.”

Haar moeder keek haar een paar tellen aan, zonder te bewegen, en deed toen resoluut de motor uit. “Ik ga naar binnen.”

“Nee, mam, nee! Alsjeblieft niet. Het heeft geen zin. Je kunt hier niets aan veranderen.” Caitlyn slaakte een lange zucht.

“Ik heb dat ook al geprobeerd. Kunnen we niet gewoon naar huis gaan?”

Ze gebaarde naar de rij wachtende auto's achter hen. “We blokkeren de weg hier. En het is koud, en ik ben moe.”

Anne tuurde naar haar dochter. “Ja, je bent wel wat bleekjes.”

Caitlyn leunde haar hoofd naar achter.

“Eerst het ongeluk, toen Todd, toen de brief van de universiteit en nu dit! Ik dacht dat dit soort dingen in drieën hoorden te komen?”

Anne fronste. “Ik heb Todd nooit gemogen.”

“Niet het goede moment hiervoor, mam.”

Waar ben ik? Dashboard lampjes... Mijn auto. Het is zwart wit buiten.

Caitlyn keek naar de sneeuw die langzaam neerdwarrelde in het koplamplicht van de auto.

Duizelig. Mijn been doet pijn. Misselijk.

Ze probeerde haar handen op te tillen.

Wat is dit witte ding?! Oh, airbag.

Caitlyn duwde de airbag opzij en schoof haar bril recht.

Er zat iets plakkerigs op haar gezicht.

Is dat bloed? Wat is er gebeurd? Heb ik een auto-ongeluk gehad?

“Caitlyn, ben je boven?”

Caitlyn schoot overeind in bed, vertrok haar gezicht en greep in een snelle reflex de bovenkant van haar Thinkpad zodat die niet van het dekbed zou schuiven. Ze probeerde rustiger te ademen.

Waarom heb ik deze verrekte nachtmerrie nog steeds?!

“Ja, ik ben hier!” riep Caitlyn terug. “Wacht even, ik kom naar beneden!” Ze sloot de code editor en een paar command line windows, en drukte op het touchpad van haar laptop. De desktop achtergrond met de twee blauwe draken verdween, en

maakte plaats voor een foto van twee witte Perzische katten. De katten, Newton en Volta – zo genoemd door haar vader, natuurkundeleraar – hielden haar nu ook gezelschap. Volta lag opgekruld op het voeteneind van het bed, en Newton zat op de vensterbank van het slaapkamerraam heel aandachtig naar niets te staren.

Caitlyn had Michelle's stem meteen herkend, en glimlachte terwijl ze uit bed gleed. Michelle Laveaux woonde met haar dochter Sophie tegenover Caitlyn's ouders. Ze waren acht jaar geleden verhuisd toen Michelle het huis van haar tante had geërfd. Michelle had verder geen familie die in de buurt woonde, en Caitlyn's ouders, Martin en Anne, waren als snel plaatsvervangende grootouders voor Sophie geworden.

Caitlyn en Michelle liepen altijd samen hard. Toen Caitlyn ging studeren was hun vaste rondje om het meer een van de dingen die ze het meest miste. Ze gingen altijd vroeg genoeg om de wereld wakker te horen worden, met alleen de vogels en het geluid van hun voetstappen op het zand. Als Caitlyn thuis was probeerde ze altijd tijd te maken voor een rondje hardlopen met Michelle. Maar voorlopig zat hardlopen er niet. Zelfs gewoon lopen was onmogelijk. Caitlyn schudde haar hoofd om deze gedachtestroom te stoppen, en pakte de zwarte krukken die tegen het bureau naast haar bed stonden.

Bijna twee maanden geleden studeerde ze geneeskunde. Ze had niet heel veel studiepunten, maar toch. Aan het eind van december was ze van Washington naar huis in Oregon gereden, een autorit van drie uur, zodat ze kerst en oud en nieuw met haar familie kon vieren. Maar ze was niet thuisgekomen. Iemand was tegen haar auto geknald, tegen de zijkant, en had haar voor dood in de berm achtergelaten. Alleen.

Ze was uiteindelijk lang genoeg bij bewustzijn gebleven om

112 te bellen. De hulpdiensten hadden haar ongeveer dertig minuten van huis gevonden, in de buurt van het centrum van Haweville, en ook aardig in de buurt van de dood, met de voorkant van de auto om haar - en een paal - heen gevouwen.

Caitlyn herinnerde zich niets van de mensen die haar los hadden gezaagd, of van het ambulancepersoneel dat haar op een brancard de ambulance in had geduwd.

Twee dagen na het ongeluk was ze wakker geworden in het ziekenhuis, op de IC. Met een gat van achtenveertig uur in haar geheugen, tussen haar vertrek richting huis en het piepen van alle ziekenhuis machines. Het ingebouwde beschermingssysteem van het brein tegen trauma. Of toch een gevolg van de hersenschudding?

De diepe snee aan de zijkant van haar hoofd was met zeventien hechtingen gedicht - het litteken zat gelukkig verborgen onder haar haar - maar het grootste bloedverlies was veroorzaakt door haar zwaar gehavende rechter been. Als je maar pech genoeg hebt, kan je intern net zo makkelijk leegbloeden als door een open wond.

Haar enkel en onderbeen waren door de pedalen gebroken, en door de impact waarmee haar knie tegen de onderkant van het dashboard was geknald, was haar dijbeen doormidden gekrakt. Het had een uitstekend orthopedisch chirurg drie pogingen en een indrukwekkende hoeveelheid schroeven en plaatjes gekost om haar Humpty Dumpty been weer een beetje in elkaar te zetten.

Caitlyn hupte de trap af, de krukken in één hand, en gaf Michelle een snelle knuffel toen ze beneden was.

“Sorry,” zei Caitlyn, “ik was in slaap gevallen.”

“Oh nee, ik wilde je niet wakker maken!”

“Maakt niet uit,” zei Caitlyn, “fijn juist dat je er bent.”

Michelle volgde haar naar de woonkamer.

“Wil je wat eten of drinken? Je zal het wel zelf moeten

pakken, want ik kan niets dragen.”

“Nee, nee, dankje. Ik moet zo weer weg; Sophie komt zo thuis.”

Caitlyn ging op de bank zitten en hees haar been er ook op.

“Hoe gaat het? En met de pijn?”

“Beter, dankje. Mijn energieniveau gaat ook eindelijk weer wat omhoog.”

“Mooi zo. Nieuwe krukken?”

“Ja, zo veel beter dan de dingen die ik van het ziekenhuis gekregen had!”

“Je vader vertelde me dat de politie de zaak gesloten heeft, maar dat ze nog niemand opgepakt hebben?”

“Ja. Hit-and-run. Degene die het *hit* deel deed, lijkt net zo goed te zijn in het *run* deel.”

Michelle lachte niet. “Caitlyn, je was er bijna niet meer geweest.”

“Sorry, weet ik. Maar ik ben er nog. En zodra dit stomme bot eindelijk besluit zichzelf weer een beetje aan elkaar te plakken, ben ik weer zo goed als nieuw.”

De nachtmerries even daargelaten.

“Een van de rechercheurs was bij me geweest toen ik nog in het ziekenhuis lag, en we hebben een paar keer over de telefoon gesproken, maar met de hersenschudding en alle medicijnen was ik nogal...warrig.” Caitlyn tikte met een vinger tegen de zijkant van haar hoofd. Michelle haalde even een schouder op. “Gister had ik een afspraak op het politiebureau, en ze zeiden toen dat de zaak gesloten was. Nogal onverwachts ook, eigenlijk. Ik dacht dat ik langs moest komen om wat te tekenen of zo. Of misschien zelfs dat ze de dader gevonden hadden, en hem netjes de gevangenis in zouden smijten. Ugh, ik wou dat ik het me herinneren kon!”

“Hé, dit is niet jouw schuld,” zei Michelle.

“Weet ik, weet ik. Het is alleen zo frustrerend.”

“Herinner je je helemaal niets?”

“Ik herinner me dat ik alle kerstcadeaus in de kofferbak gestopt heb, en dat ik ben ingestapt. Ik weet dat ik naar huis heb gebeld om te zeggen dat ik onderweg was. Ik herinner me dat ik naar Meagan gezwaaid heb, en ik heb ook stukjes van de rit naar huis. En stukjes van dat ik wakker werd in de auto en weer wegviel... En dan niets, tot de IC.”

Caitlyn schudde haar hoofd.

“Maar het maakt niet uit.”

“Serieus?” Michelle trok haar wenkbrauwen op.

Caitlyn haalde haar schouders op. “Ik weet ’t niet. Ik ben tot nu toe zo gefocust geweest op beter worden, dat het niet eens bij me opgekomen is dat het een mogelijkheid was dat ze hem niet zouden vinden. Ik weet nog niet echt wat ik ervan vind.”

“Hmmm,” zei Michelle, “ik zou het willen weten denk ik.” Ze wierp een snelle blik op haar horloge. “En, is verder alles goed?”

Een boze frons flitste over Caitlyn’s gezicht, “Heeft mijn vader je ook over de brief verteld?”

Michelle schudde haar hoofd.

“Ik kreeg een brief van de nogwat van de nogwat van het sport studiebeurs programma. Beste mevrouw Caitlyn Doreen Harrison. We zetten alles stop. Jij kan niet meer rennen, dus wij kunnen je geen geld meer geven. Oh, en we weten dat je voorlopig ook niet kan studeren, maar niet goed geld terug. Betalen aub. Veel succes, en tot ziens.”

“Wauw, dat is... beroerd. Kan je bezwaar maken?”

“Ik weet niet of dat überhaupt de moeite waard is,” zuchtte Caitlyn. “Ik bedoel, ik neem aan dat ik wel weer gewoon kan lopen straks, hopelijk. Maar ik weet niet of dit been ooit weer zover komt dat ik echt kan rennen, echt kan racen. En als ik niet kan racen, kom ik sowieso niet meer in aanmerking voor die sport beurs. Dus hoewel ik een gloeiende hekel heb aan die

‘we volgen alle regeltjes enorm nauwkeurig op’ administratie mensen, zullen alle regels en wetten wel aan hun kant staan. En dan is bezwaar maken een doelloze tijd -en energieverpilling. Had ik al gezegd dat, wanneer ik terug ga, ik het hele jaar weer over moet doen omdat ik zoveel heb gemist de afgelopen maanden? Ik bedoel, het zou een goede kans zijn om wat meer punten te halen, maar toch, het hele jaar?!”

“Wow...” Michelle was wat overrompeld. “Van de regen in de drup zo, hè?”

“Sorry dat ik alles nu over jou uitstort. Het is alleen, ik weet het niet. Misschien moet ik gewoon een baan zoeken als ik weer kan lopen. Een paar jaar werken en sparen tot ik genoeg geld heb om mijn studie te kunnen betalen. Maar dan ben ik praktisch veertig tegen de tijd dat ik kan afstuderen en echt arts ben.”

“Ho, wacht even! Ik ben een heel stuk dichterbij de veertig dan jij, en zo oud is dat nou ook weer niet,” zei Michelle. “Maar ik zie je punt.”

“Heb jij nog iemand nodig die je helpen kan?” grapte Caitlyn. “Misschien kan jij me betalen om-”

Michelle onderbrak haar lachend. “Nee dankje. Arme hongerige kunstenaar-en-serveerster hier. Bovendien heb ik je tekentalenten gezien! Ik zou nog eerder Sophie aannemen dan jou.”

Caitlyn lachte. “Goed punt. Sophie zou het trouwens ook echt kunnen, als je even om wat kinderarbeid-wetten heen stapt.”

“Hele harde nee,” zei Michelle, en na een korte pauze: “Maak je maar geen zorgen, je vindt vast wel een oplossing. Bekijk het gewoon stap voor stap.”

“Letterlijk.” Caitlyn wierp een donkere blik op haar heen.

“In ieder geval, ik ben blij dat je weer thuis bent. Ik moet nu echt weg, maar ik kom later deze week nog wel langs met

Sophie als ik tijd heb.”

Michelle leunde voorover om haar een dikke knuffel te geven, en Caitlyn werd verblind door een grote bos donkere krullen.

Caitlyn keek om zich heen, naar de woonkamer van haar ouders. Naar de zwarte Yamaha piano die aan de andere kant tegen de muur stond. Naar de houten vloer die nog steeds alle deuken en krassen van haar jeugd liet zien.

De muur waar de piano tegenaan stond was neutraal grijs geverfd. Er hingen altijd twee schilderijen van Michelle; ze wisselde ze elke paar maanden om voor nieuwe.

Links hing een herfstlandschap, heel precies geschilderd, met mistige blauwe bergen op de achtergrond, daarnaast hing een schilderij met een danseres in een rode jurk die in in het rond zwierde, met krachtige kleurrijke penseelstreken die de beweging weergaven.

Er was een gezellig zithoekje in de andere hoek, waar twee banken tegenover elkaar stonden, met een TV en een open haard. Onder de lage glazen tafel tussen de banken, lag een wit kleed. Iets met de hand gewovens van geiten -of schapenwol, dat haar moeder ooit mee terug had genomen van een reis naar Zuid-Afrika.

Het was raar om weer thuis te zijn, dacht Caitlyn. Niet alleen na alle weken in het ziekenhuis, maar ook omdat - op drieëntwintigjarige leeftijd - dit niet helemaal was waar ze gepland had te zijn. Terug in het huis waarin ze was opgegroeid, terug in haar oude slaapkamer. Maar ze was blij dat ze wel op een plek was waar alle geuren en geluiden bekend waren. Blij dat ze na al het ziekenhuisvoedsel thuis kon eten, en blij dat ze omringd was door vrienden en familie.

Haar vader kwam binnen, en een paar seconden later sprong Volta naast haar op de bank, en begon hard te spinnen. Caitlyn aaide haar zachte vacht en trok zachtjes aan een zwart getipt oor.

“Hé, pap, weet jij waar mama is? Ze zei dat ze me naar mijn afspraak in het ziekenhuis zou brengen. We moeten over ongeveer twintig minuten weg.”

“Ze is in de tuin, iets aan het doen met de fruitbomen, denk ik. Wacht even.”

Hij liep weer naar buiten en Caitlyn hoorde hem roepen: “Anne, mijn lief, het gewonde kind heeft een lift nodig!”

Haar vader kwam weer binnen en ging aan de keukentafel zitten. “Door de sjaal en de afstand kon ik niet goed horen wat ze zei, maar ze wapperde wat met haar armen. Ik ben er vrij zeker van dat dat betekent dat ze het onthouden heeft.”

Caitlyn knikte.

“Heb je net bij de bijen gekeken?”

Het grootste deel van de grote achtertuin achter het huis van haar ouders werd in beslag genomen door de tuin van haar moeder. Er was een smalle strook gras tussen de overdekte veranda bij de achterdeur, en de groente- en kruidenbedden. In de zomer waren alle grote plantenbakken gevuld met aardbeien. Verder naar achteren stonden een grote schuur, en een boel fruitbomen en bessenstruiken. Bijna alles was nog kale stokken en takjes nu, en haar moeder was bezig met het laatste snoeiwerk van de winter.

De vader van Caitlyn hield zijn bijen helemaal achteraan, in een keurige rij bijenkasten op betonblokken. Van de vroege lente tot de late zomer stond de achterkant van de tuin vol met wilde bloemen en klavers. Hij was een paar jaar geleden met één bijenkast begonnen en had er onlangs een vierde bijgezet.

Drie bijenkasten waren geleverd in uniform lichtblauw met een witte bovenkast. De vierde was geleverd in verschillende tinten rood van de “oeps”-emmers die met een fikse korting te koop waren bij de plaatselijke ijzerhandel. Een kleine inkoopfout waar haar vader niet graag aan herinnerd werd.

“Ze beginnen wat actiever te worden,” zei Martin. “Ik moet me binnenkort weer aankleden, maar tot nu toe gaat het goed. Alle kasten zien er gezond uit. Ik neem aan dat je niet even zelf wilt kijken?”

Caitlyn schudde haar hoofd en wuifde half verontschuldigend met haar hand.

“Ik geloof je wel, bedankt.”

Caitlyn hield van bijen, maar - net als haar moeder en zusje - vooral van een veilige afstand, zodat er geen risico was om gestoken te worden.

Haar vader had het opgegeven om de rest van de familie bij zijn hobby te betrekken. Hij gaf af en toe bijenpraatjes voor groepen leerlingen van zijn middelbare school, en Caitlyn hielp hem graag als de PowerPoint moest worden bijgewerkt, maar als haar vader echt praktische hulp nodig had, moest hij een van zijn vele imker-vrienden vragen.

Anne kwam binnen, schudde haar jas en handschoenen uit en zette haar vieze laarzen tegen de buitenmuur. “Ik moet even mijn handen wassen, ben jij al klaar?”

2

Caitlyn liep krukkend door de gangen van het ziekenhuis. Sport gaf haar normaal gesproken energie, maar ze vond revalidatie vooral erg vermoeiend. Ze was chagrijnig van de zeurende pijn in haar been en geïrriteerd door het lange wachten tussen haar eerste afspraak - nog steeds geen teken van nieuwe botgroei - en de fysiotherapie. Ze wilde naar huis, om op de bank te ploffen en iets op Netflix bingen.

“Ik zie je in de parkeergarage. Ik neem de trap.”

Caitlyn glimlachte. Haar moeder werd al claustrofobisch als ze een coltrui aantrok. Ze nam *altijd* de trap.

Caitlyn drukte op de knop voor de lift en maakte beleefd wat extra plaats toen een man in een rolstoel naast haar stopte om te wachten.

“Caitlyn Harrison?”

Ze keek verbaasd op de man neer en herkende hem toen.

“Agent Dean!”

“Hoi! Ik dacht al dat jij het was! En het is gewoon Thomas tegenwoordig.”

“Waarom -?”

“Wat is er -?”

Ze stopten allebei met praten en Thomas lachte.

“Vervelend als mensen die vraag stellen, hè?”

Thomas Dean was de politieagent die opgeroepen was om

‘het incident’ af te handelen. Caitlyn had een manier gevonden om zonder wachtwoord bij de cijfer-database op haar middelbare school te komen, en wou het perfecte moment afwachten om de cijfers van Kaden - de grootste pestkop van de klas - aan te passen. Niet te veel, dat zou opvallen, maar net genoeg zodat hij zou blijven zitten, en het leven van Caitlyn en haar vrienden niet meer zuur zou kunnen maken. Maar wat een permanente oplossing voor het pestprobleem had moeten zijn, werd bijna een permanent probleem voor haar. Caitlyn had de grote fout gemaakt om haar vrienden te vertellen wat ze van plan was. Zij hadden het anderen verteld, die het op hun beurt ook weer doorverteld hadden, en binnen twee tellen gonsde het de hele school door. Het duurde niet lang of Caitlyn werd naar het kantoor van de rector geroepen. Ze herinnerde zich de dertig minuten dat ze gestrest had zitten wachten tot haar ouders en de politie arriveerden nog altijd heel goed.

Agent Dean had haar in eerste instantie flink de les gelezen, en ze had hem enorm intimiderend gevonden. Maar toen Caitlyn en haar ouders uitlegden dat school weinig effectiefs aan het pesten had gedaan, was hij meegaander geworden. En op het eind was hij degene die juist had voorkomen dat Caitlyn van school gestuurd werd. Helemaal nadat Caitlyn benadrukte dat ze (nog) helemaal geen cijfers aangepast had, kon school weinig anders doen dan haar een ‘officiële waarschuwing’ geven, en haar een week te schorsen. School sloot ook een deal met agent Dean; hij moest beloven dat hij haar de rest van het schooljaar goed in de gaten zou houden om ‘er voor te zorgen dat Caitlyn op het rechte pad bleef’.

In werkelijkheid betekende dit dat ze elke vrijdag lunchten, en praatten over hoe Caitlyn’s leven verliep. Thomas had haar nuttig advies gegeven over hoe ze met Kaden om moest gaan, en was een mentor figuur in Caitlyn’s leven geweest. Toen de

zes maanden om waren, hadden ze het contact verloren, maar Caitlyn wist dat alles heel anders had kunnen lopen voor haar, als agent Dean er niet geweest was. Toen ze haar aanvragen voor studiebeurzen aan het versturen was, had ze hem een heleboel stille bedankjes gestuurd, elke keer dat ze het hokje dat vroeg of ze ooit gearresteerd was niet hoefde aan te kruisen.

De lift was er, en Caitlyn volgde Thomas naar binnen. Hij draaide zijn rolstoel voorzichtig rond, zodat hij niet tegen een kruk aan zou botsen. Ze bestudeerde hem in het dof glimmende metaal van de liftwand. Toen ze hem voor de eerste keer ontmoette, was hij een gespierde atletische man geweest met lichte blauwe ogen en een kort donker militair kapsel. Zijn haar was langer nu, en hier en daar wat grijs. Zijn benen waren dun, en zijn bovenlijf een stuk breder, met sterke armen en schouders. Maar de kalme vriendelijke ogen waren nog steeds hetzelfde.

“Parkeergarage?”

Caitlyn knikte.

“Auto-ongeluk,” zei ze toen ze zag dat hij naar haar kniebrace keek. “Ik heb ongeveer een maand in een rolstoel gezeten, en mocht toen upgraden naar deze.” Ze tilde de krukken een klein stukje op. “Nog een paar maanden, hopelijk.”

“Schotwond. De stoel blijft.”

“Oh...! Sorry, ik –”

Thomas wuifde een hand naar haar. “Maakt niet uit.”

De lift plingde en de deuren gingen open.

Thomas greep in zijn binnenzak en overhandigde Caitlyn een visitekaartje.

“Ik kom hier ongeveer elke maand om wat mensen te bezoeken die net een dwarslaesie hebben. Laat maar weten of je een keer een kop koffie wilt drinken om bij te praten.”

“Dankje! Dat lijkt me leuk!” Caitlyn lachte en pakte het visitekaartje aan. “Hé, wat cool, je bent nu een privédetective?”

“Ik ben voor mezelf begonnen. Het is nog niet heel druk.”

“Nou, ik hoop dat dat snel komt dan. Leuk om je weer te zien!”

“Hetzelfde, Harry, succes met je been!”

Caitlyn lachte. Het was lang geleden dat iemand haar Harry had genoemd.

Caitlyn smeed de krukken op de achterbank en hield zich aan het handvat boven de deur vast terwijl ze ging zitten. Met de stoel zover mogelijk achteruit paste haar niet-buigende been er net in.

“Je raadt nooit wie ik net tegenkwam!”

Haar moeder keek haar vragend aan en Caitlyn liet haar het visitekaartje zien.

“Oh, agent Dean!”

“Hij is privédetective nu.”

“Wat leuk voor hem. Hij was zo’n aardige man!”

Caitlyn grijnsde. “Je bedoelt toen hij met jeugddetentie aan het dreigen was?”

Anne’s mobiele telefoon ging, en ze legde Caitlyn vriendelijk het zwijgen op. “Sorry, ik wacht al een tijdje op dit belletje. Ik moet dit opnemen, het is OCD.”

Anne, Annelies Harrison-van Dam, zat in het bestuur van een grote non-profit organisatie; de Organization to Combat Desertification. Ze financierden projecten over de hele wereld, waarbij ze de lokale bevolking in dienst namen om ondiepe gaten te graven die het regenwater opvingen, en om zaden te planten, en het land te onderhouden terwijl het opleefde.

Caitlyn stopte Thomas’ visitekaartje in haar achterzak, deed haar ogen dicht en leunde met haar schouder tegen de autodeur. Ze luisterde half naar het gesprek van haar moeder,

maar was in slaap gevallen tegen de tijd dat Anne de auto startte en huiswaarts ging.

Martin inhaleerde diep toen hij later die middag de keuken binnenliep, en gaf Caitlyn een snelle knuffel en een kus bovenop haar hoofd. Zijn baard prikkelde haar wang, en ze deinsde lachend een beetje terug.

“Dochter, het is niet onder ideale omstandigheden, maar het huis ruikt wel altijd heerlijk als jij weer thuis bent. Ik ben blij dat je hier weer zin in hebt. Wat zit er in de oven?”

“Twee keer zuurdesembrood, en dit is voor wafels,” Caitlyn zat op een hoge stoel dicht bij het granieten aanrechtblad en roerde wat melk door het beslag dat vrolijk stond te pruttelen. Ze keek naar de timer van de oven. “Het brood is over een paar minuten klaar, als je wilt wachten, maar de wafels zijn voor morgen, voor als de Blues Crew langskomt.”

“Dat is aardig van ze,” zei Martin. “Hoe laat?”

“Subtiel, pap.” Caitlyn grijnsde en stootte hem aan met haar elleboog. Ze veranderde haar stem in een slecht Engels accent, net zoals haar vader altijd had gedaan toen Caitlyn en haar zusje Jessica klein waren, als hij eten op tafel zette.

“De wafels worden rond half één geserveerd.”

“Uitstekend, ik zal zorgen dat ik thuis ben. Ik zal even kijken of er nog wat van de alfalfa honing over is.”

“Je weet dat je ook zelf brood kan bakken, hè? Het is echt makkelijk.”

“Nah, ik houd het bij bijenvoer in de schuur.”

Anne had Martin permanent uit de keuken verbannen, nadat hij bij zijn eerste poging tot het maken van bijensupplementen alle oppervlakken in de keuken had omgetoverd tot een grote plakkerige puinhoop. Caitlyn grinnikte bij de herinnering. Haar vader was een goede kok, maar zeker geen nette.

De schuur in de achtertuin was het domein van haar vader. Een goed verlichte man-cave die voor ieder ander een hopeloze puinhoop leek. Maar voor Martin was het een georganiseerde chaos, en een plek waar hij rustig kon timmeren aan verschillende doe-het-zelf projecten, of kon praten met andere HAM radio-operators. Toen Caitlyn klein was, was ze vaak met hem meegegaan. Ze zaten dan samen, op donkere winterdagen, met een thermoskan warme chocolademelk lekker ingepakt in warme dekens. Ze hield van het zenden en decoderen van de Morsecode berichten van mensen over de hele wereld. Het leek op wat ze tegenwoordig deed op IRC, dacht ze, maar dan met minder geheimzinnigheid en een meer nostalgie.

De oven piepte, en Caitlyn gleed van de stoel af, met een hand op het aanrecht voor balans. Ze gaf haar vader een paar knalpaarse neopreen ovenhandschoenen, en keek toe hoe hij de twee gietijzeren broodvormen voor haar uit de oven haalde. Beide broden vielen er makkelijk uit, en Caitlyn legde ze op een rooster om af te koelen. Ze vette de vormen opnieuw in, zodat ze klaar zouden zijn voor de volgende keer, voorzichtig zodat ze haar handen niet zou verbranden. Ze vond het altijd leuk om te zien hoe de Crisco smolt. Sinds ze op kamers was had ze geen oven meer, en ze miste het zelf brood bakken enorm.

Anne liep ook de keuken binnen en legde een stapeltje post op het aanrecht. “Hoorde ik de piep? Zijn ze al klaar?”

“Jemig! Wat doen jullie normaal als ik niet thuis ben?” lachte Caitlyn.

“We verhongeren,” antwoordde haar vader die al een lang kartelmes gepakt had. “Anne, pak jij de boter?”

“Pap! Je moet ze eerst af laten koelen, eigenlijk. En die is voor Mich, ik ga na het eten even langs, dus daar moet je vanaf blijven.”

Even later genoten ze allemaal van een plak knapperig brood waar de stoom nog vanaf kwam, zacht en luchtig, met een dikke laag smeltende boter erop.

Caitlyn bladerde door de stapel post, en trok er een envelop uit. “Verzekering? Ik dacht dat alles al geregeld was?”

“Uh, niet helemaal nog,” antwoordde Anne. “We wilden het je nog niet vertellen, maar niet alle medische rekeningen worden vergoed, en de autoverzekering betaalt pas uit als ze kunnen bevestigen wie de schuldige is.”

Caitlyn was een poosje stil.

“Hoeveel is het?”

Anne vertelde het haar, en Caitlyn verbleekte een beetje.

Toen ze zich klaarmaakte om naar bed te gaan, haalde Caitlyn het visitekaartje van Thomas uit haar zak, en bestudeerde het even voor ze het op haar bureau legde.

THOMAS J. DEAN
Privédetective
thomas@deaninvestigations.com
555-24046

“To verify what you don’t trust.”

Caitlyn’s ouders hadden meerdere keren gezegd dat ze zich geen zorgen hoefde te maken over de rekeningen, of hun financiën, maar Caitlyn wist dat het moeilijk zou zijn om alles te betalen. Ze waren verre van arm, en hadden het financieel zelfs aardig goed gehad tot een paar jaar geleden, toen haar moeder met haar eigen bedrijf gestopt was en een baan bij OCD aangenomen had. Dat ging gepaard met een flinke loonsverlaging, die haar vaders lerarensalaris niet kon compenseren. Maar haar moeder, en daarmee de rest van de familie, waren een stuk gelukkiger, dus het was het meer dan waard geweest.

Caitlyn vroeg zich af of de carrière die ze voor zichzelf gepland had haar hetzelfde geluk zou brengen, of dat ze misschien meer hield van het *idee* om arts te zijn dan er *werkelijk* een te zijn? Want als de laatste maanden haar één ding hadden geleerd, dan was het wel dat ze voorlopig meer dan genoeg had van ziekenhuizen. En ze wist niet zeker of tien jaar studeren het wel waard zou zijn om de rest van haar dagen opgesloten te zitten in een ziekenhuis vol zieke mensen.

Caitlyn maakte het klittenband van haar kniebrace los, en trok haar pyjama aan. Ze dirigeerde Volta zachtjes maar resoluut naar het voeteneind van het bed voordat ze er zelf in ging liggen. Volta had de neiging zich 's nachts te verplaatsen en kwam steeds dichterbij tot ze praktisch bovenop Caitlyn's gezicht lag. Caitlyn hoopte dat ze vannacht ver weg zou blijven liggen; haar slaap kwaliteit was al slecht genoeg zonder een kat die haar half verstikte.

Zodra ze ging liggen, vulde haar hoofd zich met gedachten.

Het ongeluk, haar toekomst, de rekeningen die haar ouders moesten betalen.

Ze vroeg zich af of ze vannacht weer wakker zou worden met een bonzend hart en een afschuwelijk beeld dat zich in haar hoofd bleef herhalen. Ze vroeg zich af of deze terugkerende nachtmerries een teken waren dat ze beter haar best moest doen om zich iets te herinneren, of juist iets dat haar waarschuwde om dat niet te doen.

Het was een heel vreemd gevoel om dit gat in haar geheugen te hebben, om dit lege niets van ontbrekende dagen te hebben. Vooral omdat haar geheugen altijd hetgene was geweest waar ze op kon rekenen.

Ze had zich tot nu toe verzet tegen het herinneren, en ervoer gekozen de angst te zien als een beschermende waarschuwing tegen een herinnering die maar beter vergeten kon blijven. Maar in haar achterhoofd was er ook een stemmetje dat een

tegenargument fluisterde: *wat als dat alleen maar een excuus is zodat je er niet achter hoeft te komen dat je het ongeluk zelf hebt veroorzaakt? Wat als je dit alles alleen aan jezelf te danken hebt? Wat als dit gewoon de makkelijke optie is?*

Maar, dacht Caitlyn, als zij dit allemaal zelf had veroorzaakt, waarom was de andere persoon dan gevlucht? Dat sloeg nergens op! Dus, waarschijnlijk was het niet haar eigen schuld?

Er is maar één manier om daar achter te komen.

Toen diende een andere gedachte zich aan: wat als de verzekering alle medische kosten zou vergoeden, of de politie de zaak kon heropenen, als ze wist wat er gebeurd was?

Hoe meer ze erover nadacht, hoe meer ze dacht dat Michelle een punt had. *Ik zou het willen weten.*

Ja, dacht Caitlyn. De enige manier om verder te komen is om dit eerst op te lossen. Ik wil het weten. En dit hele angstige gedoe moet ook opgelost worden, het begint nogal vervelend te worden.

Ze boog voorover en pakte het visitekaartje.

Dit is verdorie een puzzel. Puzzels kunnen opgelost worden!

Dat de politie niets gevonden heeft, wil niet zeggen dat er niets te vinden is. Agent Dean is geen agent meer, en hij is ook nog steeds dingen aan het onderzoeken.

“Wat denk jij Volta?” vroeg ze hardop. “Zal ik zelf wat onderzoek doen?”

De kat negeerde haar.

Het was waar, dacht Caitlyn, dat de politie niets had bereikt, maar zij moesten zich houden aan de wet en hadden een beperkte hoeveelheid beschikbare tijd en middelen. Zij had meer... opties. En online vrienden waar ze bij terecht kon voor hulp.

Ze pakte haar laptop van het nachtkastje en voelde de eerste vlinders in haar buik, een vertrouwde mengeling van nerveuze opwindning en vastberadenheid. Ze begon te typen.

3

Na een onrustige nacht nam Caitlyn een lange warme douche. Ze zat op een plastic tuinstoel en hoopte dat het warme water haar zou ontspannen, haar hartslag zou vertragen, en de laatste flarden van de nachtmerrie weg zou spoelen. Toen ze klaar was, hield ze zich aan de wastafel vast en droogde ze zich af. Ze zuchtte toen ze naar haar spiegelbeeld keek. Ze was ooit zo fit. Een hardloopster, een atlete. Haar lichaam een goed geoliede soepele machine. Nu waren de spieren die ze nog had bedekt met een laagje extra... isolatie.

Ze prikte in haar buik en voelde zich plofferig. Jammer dan, dacht ze met een schouderophaal. Hopelijk wordt dit ook allemaal wel weer normaal als ik weer kan hardlopen.

Ze keek naar haar been, naar de nog steeds gezwollen knie, en alle nauwelijks genezen chirurgische littekens.

Als ik echt weer kan hardlopen.

Caitlyn probeerde voorzichtig haar been wat te buigen en te strekken. Het ging nog niet heel goed.

Ze zuchtte opnieuw, stuurde wat botaanmakende gedachten naar haar dijbeen, wat genezende gedachten naar haar knie, trok een badjas aan en krukte naar haar slaapkamer. Volta volgde haar en sprong op het bed, waar ze zich opkrulde en prompt in slaap viel. Caitlyn voelde een steek van jaloezie.

Ze stopte voor haar kast en probeerde te beslissen wat ze aan zou trekken. Ze had zich nooit zo beziggehouden met

mode of make-up, maar ze wilde vandaag in ieder geval niet verschijnen in een trainingsbroek en een capuchon-trui als de Blues Crew op bezoek kwam. Caitlyn zei altijd gekscherend dat haar zus Jessica degene was die alle dure beauty-genen had geërfd.

Ze waren in de meeste opzichten elkaars tegenpolen; Jess was een kleinere, extraverte, versie van haar moeder met blond haar en blauwe ogen, terwijl Caitlyn de langere, donkerder gelaatstrekken van haar vader had.

Caitlyn koos een stretchy donkerblauwe spijkerbroek die niet te vervelend was om onder de kniebrace te dragen, een witte wollen trui met een shirt met lange mouwen eronder om de kriebel tegen te gaan, en een van haar donkerbruine leren enkellaarsjes. Haar enkel werd nog niet heel gelukkig van een schoen, dus deed ze een extra dikke sok aan die voet. Ze haalde snel een kam door haar haar, deed het in een paardenstaart, en deed tot slot ook nog maar wat mascara op.

Na een ontbijt van zuurdesembrood met de aardbeienjam van vorige zomer, ging ze terug naar boven en werkte ze aan een brief en een cadeautje voor Sophie.

Sophie had vorig jaar leren schrijven en had haar tot Caitlyn's verrassing en vreugde zelfgemaakte briefkaarten gestuurd. Caitlyn schreef altijd terug en als haar schoolwerk en de tijd het toelieten, voegde ze woordpuzzels toe voor Sophie om op te lossen. Dit werd een goede.

Toen Caitlyn klaar was logde ze even in op IRC.

[10:06] <panicked_kernel> Goedemorgen. Iemand online?

[10:18] <foxx78> hoi pk.ik ben er.hoe is je been.

[10:18] <panicked_kernel> Zit er nog aan. Gaat beter.
[10:18] <panicked_kernel> Denk erover om uit te zoeken wie me aangereden heeft.
[10:20] <NiNjAZZ> Umm. Was de politie daar niet mee bezig?
[10:20] <panicked_kernel> Ja, maar zonder resultaat. Ze hebben het opgegeven.
[10:20] <NiNjAZZ> Klote vriend, veel succes! Laat me weten als ik helpen kan, OK?
[10:20] <panicked_kernel> Dankje! Doe ik.

Caitlyn had NiNjAZZ' veronderstelling dat ze een man was nooit gecorrigeerd. Om eerlijk te zijn, nam zij ook aan dat alle anderen man waren. Het was een kleine groep van ongeveer vijftien vaste mensen die deze privé IRC chat room bezochten. Ze hadden elkaar jaren geleden online ontmoet op een online forum, en praatten over alle vormen van hacken. White hat, black hat, hardware, firmware, en alles daar tussenin. Ze waren niet allemaal even actief, maar de kerngroep had steeds contact gehouden. Ze waren verbonden door een wederzijdse liefde voor leren, en een afkeer van grenzen die er volgens hen niet zouden moeten zijn. Af en toe werden er nieuwe mensen uitgenodigd, maar de groep bleef klein en besloten. In de loop der jaren had Caitlyn de meesten van hen vrij goed leren kennen - of tenminste hun online identiteit.

Caitlyn had het forum per ongeluk gevonden toen ze zichzelf programmeren aan het leren was, een paar jaar voor ze op school was betrapt. Iemand die zichzelf T00R noemde had haar met de basis dingen geholpen. Later nam hij haar onder zijn hoede en had hij haar wat 'scripting voor het verzamelen van informatie' geleerd. Het was de beste leerschool geweest waar een jonge scriptkiddie op had kunnen hopen. Heel lang was ze verreweg het jongste lid van de groep geweest, maar ze was er vrij zeker van dat dat nu niet meer zo was.

Toen het oorspronkelijke forum wegviel na een ruzie tussen moderators, was hun kleine groepje verhuisd naar een privé server, beheerd door Foxx78 en NiNjAZZ, die een zwaar aangepaste versie van IRC draaide. Caitlyn had onlangs een Python script geschreven dat wekelijks een versleutelde samenvatting van het chatroom log stuurde naar iedereen die het wilde lezen, voordat de logs gewist werden. Er waren een paar bugs die ze nog moest oplossen, niet al het nutteloze geklets werd nu verwijderd, maar het was een snelle en gemakkelijke manier bij te houden hoe het met iedereen ging, en wat er die week besproken was, als je niet veel tijd had.

[10:21] <foxx78> Had je het gezien van de laatste CIA leaks?

[10:21] <panicked_kernel> Fox - nee, waar?

[10:21] <foxx78> w8

[10:21] <foxx78> pastebin link. en ik wil ook helpen waar ik kan, en zal het anderen ook laten weten.

De meeste leden van de groep hadden een soort specialiteit, een hoofdinteresse. Het niveau van deskundigheid wisselde, maar ieders inbreng werd gewaardeerd, en ze hielpen elkaar altijd bij het leren van nieuwe dingen.

Zij waren geen echte hacktivisten, maar samen - met een beetje moeite en wat doorzettingsvermogen - konden ze vaak alle informatie krijgen die ze hebben wilden. Ongeacht waar die was opgeslagen.

Foxx78 was erg goed in het solderen van onderdelen aan allerlei soorten elektronica, het verwisselen van chips of het maken van aangepaste firmware om een apparaat dingen te laten doen waar het oorspronkelijk niet voor bedoeld was. Een echte moderne MacGyver. Caitlyn had verschillende apparaatjes van zijn ontwerp in de gadget la onderin haar bureau.

Als je toegang tot een database nodig had, of er een wou maken, was NiNjAZZ de persoon die je hebben moest.

Nadat ze betrappt was, had Caitlyn haar aandacht verlegd van systeemtoegang naar web-scraping. Veel veiliger, en net zo leuk. Met behulp van populaire scraping en natural language processing packages kon je heel snel informatie verzamelen uit verschillende online bronnen om die met een muisklik in één document samen te voegen. Het was een grote tijdsbesparing, en een vaardigheid die haar goed van pas kwam wanneer ze onderzoek moest doen voor een schoolwerkstuk, of medische artikelen moest vinden over een bepaald onderwerp. Het was niet per se een vaardigheid om te hacken, maar - net als elke andere programmeertaal - kon ook Python worden gebruikt voor illegale doeleinden, als ze daarvoor koos. Ze schreef de laatste jaren vooral scripts voor anderen, als ze tijd over had naast haar studie, hardloop training, en muziek. Het was lang geleden dat ze zelf die wettelijke grens had overschreden.

Maar, dacht ze, misschien stond dat op het punt te veranderen.

Het gesprek ging verder, en Foxx78 linkte naar een paar andere pagina's waar meer van de CIA-dumps te vinden waren. Toen NiNjAZZ en Foxx78 een lange discussie begonnen over het maken van cheat codes voor een van de PS4-spellen die ze speelden, iets over kijken of een geheugenadres een verandering had, verloor Caitlyn haar interesse. Ze bedankte hen beiden voor hun aanbod om te helpen en sloot het chatvenster.

Het was leuk om op deze manier met mensen verbonden te zijn, dacht ze. Ze hadden elkaar nooit in het echt ontmoet, maar toch beschouwde ze hen als haar vrienden. Ze wist dat de meeste leden van de groep in de VS woonden, maar vermoedde dat Foxx78 ergens in Oost-Europa of het Midden-Oosten zat,

vanwege de tijden waarop hij inlogde, en de manier waarop hij typte. Natuurlijk kon zijn gebrek aan hoofdletters ook gewoon luiheid zijn, maar in haar hoofd las ze zijn stem altijd met een accent.

Ze wist dat NiNjAZZ ergens aan de oostkust van de VS zat, en T00R woonde in Florida. Hij had van zijn hobby zijn werk gemaakt en was een professionele pentester. De enige professional in hun groep, voor zover ze wist. Ze zorgden er altijd voor dat de gesprekken in de hoofdchatroom volkomen legaal waren - of vaag genoeg - zodat T00R niet in de problemen zou komen als een of andere alfabetsoep autoriteit hun logs ooit zou onderscheppen. Als extra veiligheidsmaatregel werd de hoofdchat elke zondag gereset, maar als er iets besproken moest worden dat niet gelogd moest worden, gebruikten ze privé backchannels.

Caitlyn dacht even na en opende toen een code-editor. Het was vaak haar bijna automatische eerste stap wanneer ze informatie nodig had die verder ging dan een eenvoudige Google-zoekopdracht. Het probleem was dat, als je een script wou draaien om informatie te verzamelen, je precies moest weten waarnaar je op zoek was.

En als het ging om wat er de nacht van het ongeluk was gebeurd, was haar geheugen nog steeds een groot zwart gat.

Caitlyn mompelde iets en staarde nog een paar seconden naar het scherm voor ze de klep van de laptop dichtsloeg.

4

Caitlyn zat op een hoge kruk in de keuken en was de wafels aan het roosteren die ze de vorige dag had gemaakt. Tegen de tijd dat de Blues Crew binnendruppelde, had ze een grote stapel warme wafels, bedekt met een theedoek, klaar om geserveerd te worden.

De Blues Crew was een groep muzikanten van Jimmy's Steakhouse. Het was niet langer in eigendom van Jimmy, maar ze serveerden nog steeds uitstekende biefstuk. Het was ook de beste plek om naartoe te gaan voor live muziek. Bijna elke avond van de week was er een andere live band. Gasten van het steakhouse werden aangemoedigd om mee te jammen of te zingen, of het nu gasten uit de buurt waren die een paar akkoorden kenden of - wat steeds vaker voorkwam - professionele muzikanten die op doorreis waren vanuit het nabijgelegen Haweville, op zoek naar een optreden in een kleine, intieme zaal voor een vriendelijk publiek.

In de zomer moest je weken van tevoren een tafel bij Jimmy's reserveren. In de winter was het nog steeds relatief druk, maar meestal kon je wel gewoon naar binnen lopen. Vrijdagavond was het Blues Night. De Blues Crew waar Caitlyn lid van was speelde een mix van blues, rock, country en af en toe hun eigen versie van een actuele pophit om de jongere clientèle tevreden te houden. Ze had de anderen er nog niet van overtuigd om musicalnummers te spelen.